

bruc

Ujaka kajžeb
y
MURSKI
SOBOTI

CENA 50 DIN

IZDAJA KPA

KOT GLASILO STARIH BAJT
IZSLO 11. febr. ob 23.55

1961

Neodgovorna urednika Branko Šomen in Franc Žerdin — Tehnične posle netehnično opravil Juš Makovec

V TRNJE NEMREŠ BOUS BRSATI

Dragi gostje!

Mladi prekmurski intelektualci se vsako leto vračamo v domači kraj in vsako leto nas ostaja čedalje več po okrajnih in okrožnih sodiščih, v podjetjih ob Ledavi in na prekmurski ravnini, v občinskih prostorih, ki so v starih zgradbah ali še v nepobeljenih zadružnih domovih, na novih modernih solah in vsepovsod drugje, kjer smo potrebni.

Že dolgo se poznamo, zato je vsako predstavljanje odveč. Res je, da nas še marsikdo ločuje od delavcev, kmetijskih tehnikov in sezoncev, išče razlik in govori o tej in o ni strani. Morda zato, ker se ne zaveda, da so nosilci intelekta postali pri nas vsi produktivni ljudje, ki imamo lastne probleme, naloge in stališča.

In če imamo kljub temu kakšno prednost, je ta samo v naši mladosti, saj smo mladi tisti, ki smo sposobni videti dalje od trenutka, v katerem živimo, da kot bodoči samoupravljalci in lastniki kulturnih do-

brin ne klonimo pred nobeno avtomobilsko cesto, prakticističnimi načeli, odgovornostjo, študijem in jutrišnjim dnem.

Klub prekmurskih akademikov je ta teden pripravil v Murški Soboti Večer umetniške besede, koncert jazza in popevk, sedmi akademski ples, ki je pravkar dosegel kulminacijo razpoloženja. Lahko trdimo, da je naš klub trenutno eden najpomembnejših v Sloveniji, saj aktivno posega v družbena dogajanja, njegovo delo pa bo postalo v prihodnje še bolj konkretno in poglobljeno.

Člani kluba se zavedamo, da nas danes in jutri čakata. Čaka nas delo v Pomurju, kjer primanjkuje dvesto petdeset učiteljev, kjer v neki vasi ne poznajo šolarji niti besedila niti napeva državne himne, kjer... premalo je prostora za vse te drobne in velike probleme našega humoriističnega lista. Pri vsem tem je res to, da je ta današnji čas nekaj zelo velikega in obenem majhnega, ki je

nekaj zelo pritličnega in zelo vzvišenega: kakor naše znanje, kakor okrajna štipendija, kakor prva ljubezen, kakor zavest posameznika.

Klub prekmurskih akademikov ima približno 200 članov, sekcijo v Mariboru in Zagrebu, njegovo delo je znano tudi v Ljubljani.

Klub povabi na slovesnost ob Slovenskem kulturnem prazniku znanega dramskega in filmskega igralca Borisa Kralja in ta pride in čeprav ima v Ljubljani snemanje na TV; Marjana Deržaj, znana od Moskve do Trsta, se je našemu povabilu rada odzvala; univerzitetni profesorji v Ljubljani so pripravljene na pogovore in srečanja z nami; nas vabijo k sodelovanju v zadružnih koledarjih: postali smo asistenti na fakultetah, predstavniki univerzitetnega odbora, stalni pisci osrednje slovenske literarne revije in dobri prijatelji ter kolegi vsem, ki neprestano povečujejo kvaliteto družbenega življenja, dogajanj in uspehov in želijo že danes preseči očete, da bi jim postali enakopravni.

podpredsednik KPA
Branko Šomen

Originalni posnetek mladega ljubljanskega jazz ansambla »Combo« s pevko Ivanko Kraševac.
Fotografije Marjane Deržaj nismo objavili, ker jo lahko dobite v vsaki trafikci.

(Fotografiral SKLOCNIL PEPI)

PROTI VÖTRI NEMREŠ SCATI

Branko Šomen

Pismo bratu v Ljubljani

Učeni brat, študent v Ljubljani!
Tvoje nefrankirano črnilo,
da v študiju si tam kot lani,
nam je žolč raztilo.

Hišni svet zato je sklenil,
da Te vzel bo z univerze,
ker izpitov nisi nič opravljal,
le v »špičakih« se povsod nastavljal,

v šolski inventar vrezaval verze.
v kavbojkah stršil v kinu,
vdajal slabemu se vinu,
neobrit pohajal v Dramo,
v starinarno znosil skriptno

kramo ...

viš, zato domači rod je sklenil,
da moraš priti spet v Poljano,
kjer se boš lahko oženil.

Da odkrito načekam —
sem vesel, da prideš k nam,
saj bi rad, da me obiše
kakšen kavboj Jimmy,
da bi skupaj pasla krave
in se skrivala v koruzni njivi.

No, tako pa prideš Ti,
v kavbojkah in neobrit,
od vožnje skozi sto vasi
na pol ubit.

Mislím, da Te oče
ne bo sprejel najbolj veselo,
da Te prvi dan bo
vpregel v delo
in poslal Te z mano
past v Poljano
kravo Lisko —
Zato Te komaj čakam. Pridi brž!
Tvoj mlajši bratec Miško.

— Pomisli, položil me je že pri
prvem vprašanju, ki ga nisem znal!
In kaj te je vprašal?
Kaj sploh znam.

— Kaj vpisuješ?
— Slovenski jezik.
— In kdaj misliš oditi na specia-
lizacijo v inozemstvo?

Čebula in muha

V nekem podjetju, ki ga je vodila mu-
ha, se je izpraznilo službeno mesto. Za
službo je zaprosila tudi čebela.

— Cenim tvojo pridnost in tvoje de-
lovne zmožnosti sploh, — je rekla muha,
ko je čebela prišla vprašat za izid. — To-
da iz priloženih spričeval se vidi, da imaš
resno napako.

— Kakšno? — je vprašala čebela.
— Pikaš — je odgovorila muha in zapi-
sala na prošnjo: ODBITA.

Jutri, v nedeljo ob 0,35
POPOLNI SONČNI MRK

Zadetek v črno

Po nekaj gladkih stavkih se je kandidatu začelo na izpitu naenkrat zatikati. Profesor zgodovine mu je zastavil vprašanje in študent bi moral omeniti francoskega kralja Ludvika Plešastega. Na to ime se študent nikakor ni mogel spomniti. Profesor mu je skušal pomagati:

»Pomislite malo, tovariš! Znale so njegove reforme.«

Študent se je končno spomnil:

»Bil je kralj Ludvik!«

»Zadeli ste, bil je Ludvik. Toda teh je bilo več in zdaj me še zanima, kateri Ludvik je bil to?«

Študent je spet pljunil v možgane, toda njegove ustnice so še vedno jecljale:

»Ludvik, Ludvik...«

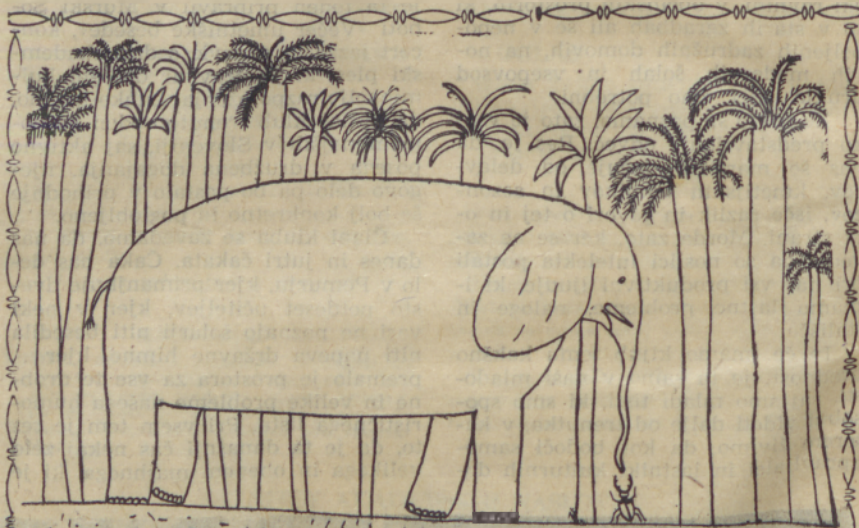
Profesor z opustošeno glavo mu je hotel na vsak način pomagati, zato se je z roko trepljal po svoji pleši, kar naj bi kandidata spomnilo na Ludvika Plešastega. Študent je še vedno jecjal:

»Ludvik, Ludvik...«

»V redu, Ludvik, toda kakšen? Skušam vam pomagati, pogledjte me!«, mu je rekel profesor, ki se je še vedno trepljal po svoji pleši.

Šele takrat se je študent zbral in ob pogledu na profesorjeve udarce na golo glavo je uganil:

»Da, bil je Ludvik Neumni!«

SLON IN ROGAČ

Slon je bil prijateljsko razporežen do rogača; vsakokrat, ko sta se srečala pri napajališču, ga je opogumljal:

— Piši, bratec, tvoja dela so mi všeč. Ti si rojen bojevnik. Pri bičanju napak naj te ne motijo stare zasluge in visok položaj! Nikar se ne daj zaplesti pajčevinam prijateljstva in osebnih simpatij. Z eno besedo — bodi dosleden in načelen...

In rogač je bodel. Mojstrsko je zasmehoval hinavstvo in posnemanje pri neki opici, ki je pisala prozo in poezijo, grmel je nad karierizmom šakala, spletkarijami vrane...

Slon je bral pamflete nadarjenega rogača in potrjujoče mahal z rilcem, kdaj pa kdaj se je zasmel tako glasno, da je gozd zašumel kakor pred nevihto.

Toda nekega dne je rogač napisal nekaj pripomb tudi na njegov račun. Slon ga je poklical predse.

— Dobro, — je rekel slon. — Tako je treba spregovoriti — principialno.

In pobožal ga je z rilcem. Toda bržčas je bil zelo okoren — gozdnemu pamfletistu je namreč odlomil en rog.

Po tistem dnevu si je rogač zelo prizadeval, da ne bi dobival več takih pohval.

Kakšna je razlika med prvo in drugo ljubeznijo

- Prva ljubezen je tisti požar, za katerega gasilci trdijo, da je vzrok neznan.
 - Prva ljubezen je tisti srab, ki ovna sili, da nabode prvi predmet, ki ga zagleda.
 - Prva ljubezen je sumičev pik, ki ne inficira krvi, marveč te samo prisili, da se poškrabaš.
 - Prva ljubezen je nevarna samo takrat, kadar je obenem zadnja.
 - Druga ljubezen je v bistvu prva.
 - Druga ljubezen je kakor, da bi ponavljaj letnik, znani so ti vsi predmeti, pa vendar nisi prepričan, da boš naredil izpit.
 - Druga ljubezen je bolezen, ki je nisi pozdravil in se navadno zaradi nepozornosti rekonvalescenta povrne.
 - Druga ljubezen je odslužitev vojaškega roka, obvezna za vse, ki se mislijo poročiti.
- Kakor koli, zame, ki sem vse to preživel, je bila prva ljubezen poskus, druga pa že navada.

PLAKAT

Drugi dan po Večeru umetniške besede v Murski Soboti je Milan vprašal Braneta:

- Ali si se javil komunalni?
- Zakaj?
- Da bi plačal.
- Ja, kaj že spet?
- Saj si včeraj izjavil, da si plakat. Plakatiranje pa stane pet kovačev.

POROČNO DARILO

- Ti, ali si slišal, kaj je Brane kupil Milčiju za poročno darilo?
- Ne.
- Knjigo Dostojevskega »Idiot«.

FANTOVŠČINA

Pod tem naslovom je naš novoporočeni dopisnik sklenil opisati vtise s svojega fantovskega večera. Objubil nam je zgodbo in mi smo jo pričakovali. Vse do konca redakcije nismo dobili njegovega prispevka. Šele v zadnjih sekundah je poslal brzojavko:

»FANTOVŠČINE nisem imel—stop—štipejdija ni prišla pravočasno—stop—prispevka ne morem napisati—stop

Vici

RAZLIKA

Srečala sta se elektrotehnik in filozof.

Filozof: Kaj vij elektrotehnik, ka ste vij za edni lidje?! Tan mate par drodof pa škarje, pa van nikaj druguga nej trbej, kak tou vkup vezati. Pa ešče tistoga sigdar ne vejte. Mij filozofje, mij delamo. Cejle dneve premišlavemo s punin mozgon. Tij niti ne vejš, kakšna je razlika med nami pa vami.

Elektrotehnik: Znan, znan jes za tou razlika.

Filozof: No, te jo pa vo povej.

Elektrotehnik: Nan rejsan včasik vgasne, tou držij; ali bole ešče drži tou, ka se vam samo včasik povesjti.

ZAUPNO

Srečala sta se na soboškon placi gvinanja Pišta pa Lajči, pa pravi Lajči:

- Pišta, si čuo... okraj...
- Cuo. čuo... ide vkráj...

BREZ BESED

Ob slovenskem kulturnem prazniku, Prešernovem rojstnem dnevu, osmem februarju bo Studijska knjižnica v Murski Soboti zaprta.

Pa vendarle komentar:

Mi smo se s tem našemu največjemu pesniku res najlepše oddolžili? Čudno, da niso ob tej priložnosti zagali njegovih pesmi.

Vest iz Pomurja

Iz Cankove poročajo, da je bil od devetih učiteljev na Prešernovi proslavi samo eden. Drugi so namreč o Prešernu že slišali.

Opomba: Naš stalni dopisnik iz tega kraja nas je zaupno prosil, da njegovega imena ne podpišemo, ker ga na vasi poznajo in bi ga učitelji lahko kulturno prevzgojili in onesposobili za nadaljnje dopisovanje.

1

V tem mestu je kavarna podobna oštariji, saj je malokdo obrnil kakšen list v edini, prašnati reviji.

Tukaj umirajo orumeneli časi hajgatojev s ciganskih violin in vsakdanji, osiroteli obrazi nudijo malo ljubezni in skomin.

Sem zaidejo šoferji na vino in vsak večer stara gospa.

Prvi se napijejo in grejo mimo ona se pa odsotno smehlja, ker je v tem mestu kavarna samo za nesrečne ljudi, da kdaj kdo razbije kozarec, ga plača in se v noč izgubi.

Vse sem izpil pa bi še.

Pil bi pa se ne bi utešil.

Na cesti se s senco boril pa se je ne bi rešil.

Kozarec sem v steno zagnal.

Plačal zanj dvakratno ceno.

Ljudem sem o sebi lagal

in sam verjel da je iskreno.

Jutri spet suh

začel bom bolj trezno živeti

in sanjaril bom, kako lepo je imeti za večerjo pekovski kruh.

Preklete, več ne bom pil!

In sem se dvignil od mize.

Srečal pogled monalitze.

— O, da bi jaz ne to bil!

Se ji nasmehnil in zopet zapil.

Se vedno so moji topoli
vraščeni v oblačkih razcefranih
in kolne poti se vedno podijo
do dobrih ljudi in krajev poznanih.

8

Te ušice so se vedno moje,
ta prah in aleja platan
in nebo, ki je sinje in svoje,
kot v oknih izlozbenih dan.
In ta govornica,
ki jo je veter vgnездil v srce,
je iskrena in zrela kakor psenica,
ki jo a nedeljo hodijo bozati ljudje.

To sliko je narisal akademski slikar Stefan Planinc. Ker sam ni u-
tegnil priti, je poslal avtoportret. Za bruce ta slika ni vzgojna. Kljub
temu smo jo objavili, da nam ne bi nihče očital, da smo bili moralni.

JAVKANJE STARE BAJTE

Kaj naj storimo, Stara bajta?

Navalil je bruc kakor kužen oblak dima se-
žganih polgnilih copat in okamenelih vnuč. Prepra-
vil je prostor od orkestra »COMBO« do stranišča,
ležišča pred šankom in do trolejbusne gneče v ba-
ru. Ta številni in razmnoževalni bruc nam rase čez
jetra, njegova domišljavska nadutost povzroča, da
Mi, Stara bajta, med neslišno inventuro želodca
lezemo skupaj kakor okrajne štipendije. Bruc, ki bo
zdaj zdaj povzročil sončni mrk Naše pijane nerav-
nodušnosti, Nas zavestno sili, da se pritožimo nad
njegovo številko čevljev in se zapijemo.

Ljudje, prisotni, ljudska oblast, kaj naj storimo
s tem malomožganskim posestnikom? On nima niti
mature, niti popolne srednje izobrazbe, kvečjemu
osemletkarsko računalo v naritnem žepu, prišel je
od vsepovsod in nam bo zdaj povedal, da zna ve-
liko več, kot vsi, da je edinstvena pojava talentira-
nega študijmrzneža, da bo v štirih letih šešil diplo-
mo, čeprav ima glavo tako majhno, da na njej ne bi
mogla parkirati niti dresirana uš.

Kaj je storiti Stari bajti?

Neužitna domišljavost, podobna srbskemu pasu-
lju, ki je potrebna brucovi hibridni možganski praz-
nini, da ne dobi kompleksa manjvrednosti, sprav-
lja Stara bajto ob težko nabrano pamet.

Včasih smo bruca zalili s sifonom, žveplanim
soboškim »mau-majem«, ga izgnati na puščo ali ga

spraviti s poštolo, namočeno v zemf, na kolena, da
je lahko milostno povohal prekmursko krajnsko
klobaso.

Danes pa pade bruc v delirij, če ga hočeš pri-
vleči pred poštenjaka, da bi razkazal svoj blesavo
visoki brezupno čundrav nos in opleta s kostmi
okoli sebe kot črviv mlin na veter.

Potem se moker, toda zmagoslaven, vrne v hla-
če in se hvali, ker ga je seveda več čez gobec kakor
čez ramena, da je na izpitu padel, pri čemer je s
svojim podedovanim vonjem spravil v narkozo,
rahlega zdravja in štipendij najbolj občutljivih
Starih bajt.

Kaj je storiti Stari bajti?

Ne preostane mu drugega, kot na tihem vzga-
njati neodvisnost in bežati. Včasih smo mislili, da
bomo bruca pretopili v drugo stanje, mu vzeli bu-
ciko, da bo zaradi tega norel in se boril do smrti.
Kakor zelena podgana. Kdo bi razumel volovno
dolžino brucove puhloatenaste frizure, ki ravno
ustreza storilnosti ženskih las.

Ni več živeti Stari bajti! Časi se spreminjajo. Po
časi bo pod to zvezdnato streho predsedoval sam
bruc, vsemogočen in prazen, kot konzerva na gno-
jišču, kasarniško pameten, večer bruc. Večni, kajti
nikoli se mu ne bo posrečilo scimprati pravega po-
goja.

Kam pa naj gremo mi, Stara bajta!

Moj življenjepis

Pomislite, rodil sem se prvega aprila, prav na svoj rojstni dan. Večina ljudi me jemlje resno, ostali pa ne. Prav tako je tudi moje življenje. Razdelil sem si ga na dva dela, da bi ga lažje živel: na dan in na noč. Podnevi spim, ponoči pa mislim na to, kako bom študiral. Z eno besedo: dvanajst ur preživim podnevi, dvanajst pa ponoči. Vse okrog mene je vselej živo življenje. Ker stanujem v prvem nadstropju, je življenje tudi pod menoj.

Kadar zjutraj čakam na postaji na trolejbus in ta do amena nabit pelje kar v tri dni mimo, pravim, da gre življenje mimo mene. Posebno še, če je v trolejbusu kakšna lušna bruculja.

Drugače sem po poklicu študent. Zaradi hrane v menzi sem bolj podolgovat tip. Kolegi in kolegice trdijo, da sem popoln, ker imam v sebi nekaj deterždentskega — perem namreč sam.

V glavnem pa kaj doživljam ali pa tudi ne. Ne nekem randevvouzu z mladoletnico sem ugotovil, da je najlepše biti mlad. V želji, da bi bil to vse življenje, vsako leto menjam fakulteto. Tako sem večer bruc in imam prost vstop na vsako brucovanje.

Kar zadeva fakulteto, bi rad pripomnil samo to, da se čudim nekaterim profesorjem, da redno zamujajo po četrte ure vsa predavanja, kar sem tudi pisal domov. Doma so mi namreč vedno trobili, da se človek uči, dokler je živ.

Seveda se vsi ne strinjajo s tem. Nekateri tipi so me celo napadli zaradi moje religiozne zakrknjenosti. Na nekem navadnem kraju sem namreč nekoč prisegel, da bom čuval skrivnost. Temu sem ostal dosleden, saj stalno molčim pred radovednimi profesorji, ki me že več let samo sprašujejo.

Verjemite mi, ni lahko biti rojen prvega aprila, prav na svoj rojstni dan! Sicer pa glavno, da smo zdravi! Življenjepisun

Jože Horvat-Jaki — »Žena«

Protest

Piscu članka »Sposojena žena« sporočam, naj v naslednji številki »Pomurskega horoskopa« objavi svoje ime, priimek in bivališče, ker ga nameravam predati sodišču. V članku pod naslovom »Sposojena žena« je ostru napadel moje privatne zveze s priložnico. Pri tem

sicer niti s črko ni omenil mojega imena, toda zgodba je znana in vsak bralec lahko ve, da je članek naperjen proti meni. Zaradi tega rotim pisca, naj ta sestavek preklleče. Niti malo ne dvomim, da je v omenjenem članku opisal mojega resnično zgodbo.

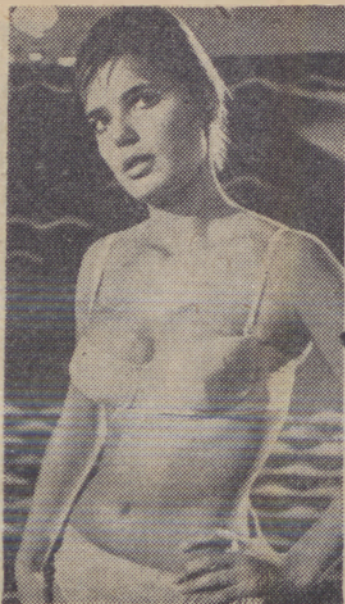
(+) l. r.

Ljubim ta mestni prah,
ki si ga vsakdo s čevljev otira,
ker me tu ni življenja strah
in ker se tu počasi in skrito umira.

Tu so upokojevcem odšteti
vsi dodatki za življenje in pokojnine.
Tu lahko v miru in do smrti
uredijo črvice spomine.

Zato se kdaj pa kdaj kakor ptica
vrnem pred samim seboj in strahom,
ker je tukaj vse tako preprosto,
vsakdanje in pod prahom.

FILMSKE NOVICE

□ Lacija smo videli v zadnjem filmu »Dobri stari pianino«. Na platnu je bil šestindvajseti v koloni od leve proti desni, v snegu in megli. Nihče ga ne bi videl, če nam ne bi to pred svečano premiero povedal.

□ Noben prekmurski študent še ni postal igralec niti stasist. Imamo pa na fakulteti precej študentov, ki v svojem študiju stojijo in celo zaostajajo. Temu primerno dobivajo za svojo statistično vlogo primeren honorar v obliki občinske štipendije.

□ Klub starih bajt bo tožil ameriškega igralca Marlon Brandoja zaradi imitacije frizure a la Prekmurški Dündek. V olajševalno okolnost se mu šteje dejstvo, da verjetno ni vedel, da so take frizure imeli prvi Prekmurški Dündeki, ki so se izselili iz Bratonec v Ameriko pred 50 leti. Tam jih je videl Brando in z našo frizuro zaigral v filmu »Julij Cezar«. Potem ga je seveda videl slovenski igralec Bert Sotlar in s tako frizuro zaigral v prekmurškem filmu »Na valovih Murec«.

□ Lepi Rudi, je znan dvojnik še bolj znanega ameriškega filmskega igralca Burt Lancasterja. Na današnji ples ni mogel priti ob pravem času, ker je podpisal pogodbo za snemanje filma z ljubezensko vsebino v Celju. Rudi je toliko samozavesten, da ve, da ga v tej vlogi Burt ne bo nadomestil.

REVORVER S SEDEMNAJSTIMI NABOJI

Študent, ki je prišel v komisij-sko trgovino in ni puščal za seboj sumljive sledi. Ko je skozi prestreljene zobe zamomljajal, da želi kupovati revolver, je malo prebledel, kakor navadno pred izpiti.

Prodajalec je z obžalovanjem pogledal podolgovati tip študenta in potegnil izpod pulta nežno orožje.

— Ali želite kaj podobnega?

— Pravzaprav — je kleknila kupcu čez ustni prag beseda — kolikokrat pa lahko... mislim, koliko nabojev...?

— Šest!

— To je...

— Premalo? — se je zdrznil prodajalec.

— Da.

— Trgovec je ravno segel pod pult, potegnil drugo orožje ter bleknil:

— Osem nabojev.

— Tudi to je premalo — je poparjeno izjavil za tisk in radio študent in sklonil glavo.

— Menda Vam bo ta telesno ustrezal — je s trdim glasom pri-

— Šestnajst nabojev! Izredni primerek firme Husar in Saroš iz Chicaga.

— Šestnajst nabojev? je zabrun-dal kupec.

— Da.

— Škoda, toda...

— Šestnajst v magacinu... je pohitel trgovec, škripajoč pri tem z zobmi kakor dvanajst jeznih mož — en naboj je v cevi, kar pomeni... sedemnajst!

— Študent je nenadoma oživel.

— Sedemnajst nabojev? Kupim. Izvolite dve štipendiji in nasvide-nje!

— Trenutek prosim — se je za-drl trgovec.

— Prosim, se je odzval študent.

„K-25“ JAVLJA

plavalo čez pult — dvanajst nabojev!

— To je že precej več, vendar...

— Trenutek — je vzdihnil trgovec, odšel v drugo sobo in prinesel novo orožje — Petnajst nabojev! Ali je to dovolj?

— Skoraj — je neslišno izjavil kupec.

Trgovec je tudi ta revolver tresčil nazaj med staro šaro in privlekel od nekod strašilo, pred katerim se je študent kar prekrižal.

— Dovolite mi samo eno vprašanje. To orožje prodam samo vsakih pet let enkrat. Zelo bi me zanimalo... v kakšen specialen namen ga boste izpraznili?...

— Smešno vprašanje — je odgovoril študent med vrati, pogledal zaljubljeno v revolver in zapal svojo skrivnost — vsakdo ve, da je v štipendijski komisiji sedem ljudi in da dela v blagajniškem oddelku mestne banke deset uslužbencev!

Gozdarska
poslovna zveza

Murska
Sobota

Opravljamo vsa gozdno-gojitvena dela v gozdovih nedržavnega sektorja.

Če želite biti zadovoljni, kupujte le pri Trgovskem podjetju na veliko

„Potrošnik“ Murska
Sobota

PRIČAKOVANJE

(Mladini izpod šestnajst let neprimerno)

Pričakoval sem jo vsak mesec na istem mestu. Včasih sem čakal tudi dalj časa, čeprav smo si v človeški družbi že ustvarili nenapisano pravilo, da je vsakega čakanja petnajst minut dovolj. Mnogokrat sem se vrnil razočaran in spremljal me je le srčni utrip, ki je v taktu pel: »Nikoli več! Nikoli več!«

Naslednjega dne sem jo spet čakal in to se je ponavljalo skozi vse leto. Tako sem postal poklicni čakalec, pri vsem tem pa sem se zavedal: »Čakati pet minut je dolžnost, čakati deset minut je ljubezen, čakati nekoga petnajst minut je norost.« Najraje sem jo čakal vsak dan deset minut.

Ko pa je včasih vendarle prišla, je bil moj dnevni red že vnaprej določen: kavarna, menza in potem domov na stanovanje. Včasih sva

pohitela v kino in tako sva kar lepo preživela dan. Poslovala sva se že po nekaj dneh in moje razočaranje je bilo takrat globoko, zelo globoko. Kakor naftna vrtina!

Preostale dni sem lahko le mislil nanjo in v sobi ter postelji je ostal od nje le prijeten duh. Ljubil in sovražil sem jo obenem. Prve dni po prihodu je bila vedno tako ljubka, tako radodarna in večkrat sva skupaj preživela noči v baru in svetle minute na predavanju.

Nekega dne pa se je zgodil čudež. Prišla je prav ob napovedani uri.

»Torej prišla? Dobrodošla!«

Tri dni se je muzala okrog mene in se vsa razdejala za-mene. Nosil sem jo na rokah in moji prsti so strastno mečkali njene štiri ude. Tretjega dne sem sam legel v posteljo. Izginila je kakor duša umrlega človeka. Ob slovesu sem ji dejal:

»Vem, da me ne ljubiš, a bi me po končanem študiju kljub temu rada poročila.« Ni odgovorila, ampak se je le hinavsko zasmejala. Šele čez nekaj dni mi je pisala kratko pismo: »Zakaj si mi pa podpisal zvestobo?!«

ŠTIPENDIJA!

Zdaj jo čakam. Prišla bo, saj ji to narekuje pogodba, toda prišla bo z mnogo večjo zamudo kot vlak na soboško postajo. En mesec je že ni bilo na spregled, toda nekega dne se bo spet ponudila:

»Vzemi me! Vsa sem tvoja!«

Res bo vsa moja, toda moje oko se bo ob tem srečanju spet zaslinilo od solz.

»Vem, da ta ljubezen ni zastoj. Ti nisi amaterka!«

Štipendija!

Ženska in štipendija. Obe sta enaki. Veliko obljubljata, a malo data. Obljubljata točen prihod, a enako zamujata. Toda na žensko je treba čakati le pet minut, na štipendijo en mesec po napovedanem roku. Včasih tudi več. Ne, ženske ni treba čakati toliko časa!

Res je, z nobeno ni vredno skleniti pogodbe, kajti obe sta ženskega spola!

»Oprosti na vprašanju, draga! Kako da kljub letom nisi prav nič zrasla? Tvoja sestra z juga ima precej več vitaminov!«

Zardela je od sramu. Štipendija namreč!

Čakati nekoga deset minut, je ljubezen, toda čakati ga en mesec...

In ob neonski razsvetljavi, ko cigani prinesejo za violino, se od ljudi nekaj poslovi in pozdravi z usklajanim tancuom za vino.

3

Kadar zdrsnemo čez izlozbe skrpačice, zarjavle rolete, zdrtra pred »Zvezdo« zavljenje melanholično, kot iz opere. Ljudje pridejo sedet pod kostanje, ker na večer čas imajo in gledajo na cesto čez novopopeljeskano ograjo.

Neki skorec se je ze v zgodnji mladosti naučil peti kakor literat. Tako spretno je posnel mal iščkov način, tako ljubko izvajal njegove pesmi, da ga je vse hvallilo. Toda veselje ni dolgo trajalo. Šinjal je namreč, da v zgodni hvallijo slavca in zato je sklenil, da se bo preusmeril, da bo začel peti kakor slavnost. Srečeval in cvrkotal je na vse mile vize, vendar se iz teh poskusov ni izcimilo nič takega, kar bi ga potolažilo. Nekega dne pa mu je svetovovala sraka: — Nikar ne zapravljaj več svojega talenta. Ti si vendar rojen skladatelj. Komponiraj! Skorec jo je poslušal in ni mu bilo žal. Tako uspešno je začel prepisovati od drugih skladateljev, da si je naredil imenitno kartero.

SKOREC

Da s tem člankom ne bi bilo kaj narobe, smo ga sami obrnili narobe

Revolucionarne bolhe

(Basen brez fabule)

Čez dvorano je proti platnu plaval šop svetlobe. Kinoprojektor je zabrnal. Luči so ugašale počasi kakor majsko sonce.

Sele v temi se je opogumila. Nežno je zaščegetala po nogi prvega kino obiskovalca in prenehala šele takrat, ko se je ta premaknil. Potem je spet počasi tipala proti njegovim kolenom, toda odneslo jo je na parket. Kratek počitek in nato ponovna ofenziva na rob hlačnice.

»Po šminki in naftalinu diši.«

Ozrla se je po parketni ravnini. Opazila je svojo kolegico-bolho.

»Ti kolegica, tam spodaj! Čigava pa si? Saj te sploh ne poznam.«

Ta je še vedno rila po prahu in iskala odskočno desko.

»Si morda novinka? Kako da so te sprejeli v službo, ko pa je pri nas že brezposelnost?! Dobra priporočila si morala prinesiti!«

Odgovor kolegice je bil jezikovno precej filtriran:

»Nisem novinka. Prišla sem na ekskurzijo.«

»In tvoje stalno bivališče?«

»Gledališče. Dovoli, da se ti predstavim: gledališka bolha!«

Domača filmska bolha je takrat zardela vse do ušes in še nekaj čez. Še sanjalo se ji ni, da ima pred sabo tako odlično kolegico. Žal ji je bilo, da je ni vikala. Tudi njene govorice ni razumela dobro. Kako bi pa tudi razumela, revica, ko pa še ni bila nikjer na praksi.

Filmska: »Tako torej. Zato dišiš po šminki in naftalinu. Gledališče! Lepo delovno mesto imaš! Prav gotovo imaš mnogo pomembnih znancev, ki so te priporočili.«

Gledališka: »Nikar se ne norčuj! Prav pri nas je doma veliko bede. Na odru blišč, za kulisami beda!«

Filmska: »Zakaj pa si sploh prišla v kino? Hočeš morda predsedlati?«

Gledališka: »Tega spet nočem. Obljubila sem zvestobo Taliji.«

Filmska: »A tako? Dobro, dobro!«, je dejala filmska bolha, čeprav ni vedela, kdo in kaj je Talijska.

Gledališka bolha je spet dvignila nos:

»Pri vas imate pa res idealne

pogoje za razvoj. Komfortno stanovanje. Pri nas pa živimo meuboge bolhe res pasje življenje. Azil v gledališču je vedno rebus. Skoraj vsak dan nam izgine kakšna kolegica.«

Preselili sta se s hlačnice na hlačnico in kramljali dalje. Filmska bolha je utešila glad s tem,

pokojnimi. Ni imela bodočnosti. Bila je žrtev kulture na neplodnih tleh... Se zdaj nobena ne navdušuje za gledališče?«

Filmska: »Nekaj jih je še tako pretirano naprednih. Imele so celo ponujeno štipendijo. Okrajno štipendijo! Toda to jih je odvrnilo od tega, saj so štipendije danes

Ta slika nima nobene zveze z vsebino besedila na tej strani. V iskanju najbolj karakterističnih lastnosti današnje mladine, smo objavili splošno razlivaajočo čustvenost soboških glnnazij, učiteljsčnic in ekonomk. Upamo, da nam ravnateljstva ne bodo zamerila zaradi te naše revolucionarnosti.

da je za malco potegnila nekaj požirkov krvi.

Filmska: »Ja gledališka si torej! Veš, pred leti sem imela prijateljico, ki je vedno sanjala o tem, kako bo nekoč dobila zaposlitev v domačem gledališču. Vsak teden je brala v časopisu dolge polemike o kulturnem domu in pri tem je tako shujšala, da nas je že vse skrbelo. Nekega dne se je razočarana obesila... Na hlačnico nekega kino obiskovalca! Nikdar se ni vrnila!«

V njen spomin sta obe pomolčali eno minuto. Ta molk je bil namenjen tudi življenjskemu cilju njune kolegice: kulturnemu domu.

Filmska: »Dobra prijateljica je bila. Za njo bi molčala tudi eno uro. Tak idealist, kakršnih danes ni več.«

Gledališka: »Nikar ne žaluj za

tako nizke, da še študentje ne morejo živeti ob njih, kaj šele me, ki smo se v kinu razvadile.«

Gledališka: »Poznam, poznam študentsko meso in kri.«

Filmska: »Poznam samo študentske kosti!«

Zdaj se je filmska bolha zakrohotala, kajti opazila je, da se besedi »kosti« in »kri« rimata.

Gledališka: »Ne bi šla tudi ti v službo h gledališču?«

Filmska: »Si me prišla snubit? Zlepa me ne prepričaj! Sicer sem se zapila tudi na podeželju, toda to niti ni najhujši problem. Izбира je velika, to pa je za življenje glavno. Jemo zadosti in pijemo zadosti, drugega pa ljudem in bolham treba ni.«

Gledališka: »Ko boste zgradili dom, se bodo tvoje kolegice gotovo selile?«

(Nadaljevanje na 9. strani)

(Nadaljevanje z 8. strani)

Filmska: »Nikdar se ne bodo sešile, ker kulturnega doma nikdar pri nas ne bo. Kulturni ljudje ga ne potrebujejo, ostali pa se ne zmenijo zanj.«

Gledališka: »Kakšni so potem načrti vaših ljudi?«

Filmska: »Gospodarstvo, to je poglobitna stvar. Kultura to bo prišlo s standardom. Veš, standard in kultura pomenita pri nas pravzaprav isto stvar.«

Gledališka: »Vidim te, zelo si razgledana.«

Filmska: »Ne vem, morda nisem objektivna, toda bolhe bi v našem gledališču prav gotovo živele pasje življenje. Včasih smo gostovale v »Partizanu« toda zdaj nimamo tam več kaj istaki. Kulturnih predstav ni.«

Gledališka: »Ja, saj pravim. Gledališki kruh je grenka stvar!«

Filmska: »Film, film, to je komercialno pri nas!«

Gledališka: »Pri vas torej ne boste gradili »standardnega« doma in gledališča?«

Filmska: »Ponujali so nam že denar, a ne sprejememo. Saj sama praviš, da je gledališki kruh grenak.«

Gledališka: »Žalostna kultura!«

Filmska: »Misliš standard?«

Gledališka: »Da, v našem žargonu!«

Filmska: »Sicer pa nikar ne misli, da je nam z rožicami postlano. Delaš lahko tri mesece in te socialno sploh ne zavarujejo. Imam dokaze!«

Luči so zasvetile in filmski bolhi je vzelo vid. le gledališka, va-

jena reflektorjev, je hotela še kramijati. Ljudje so odhajali iz dvorane in nehali sta s šepetom.

Pozno ponoči se je gledališka bolha poslavljala.

»Vsekakor zelo koristen obisk! Izmenjava izkušenj, kakor bi to komentiral lokalni tisk.«

»Oglasi se še kaj. Standard je pri nas visok!«

Gledališka: »Res, še bom prišla. Daj mi svoj naslov!«

Filmska: »Zapiši si! Kino Park Murska Sobota.

Konec

Nasveti

Ti nasveti so za tiste, ki jih prebirajo od takrat, ko so prišli na svet. Priporočamo, da jih berejo trezno, ker drugače ne bodo imeli od njih nobenih koristi. Sicer pa je vprašanje v kolikor so nasveti sploh koristni.

ZA BRUCE: Če se hočeš med uradnimi urami današnjega brucovanja približati poštovani Stari bojni, mu najprej spoštljivo poljubi rob stare srajce in ga brez vprašanj, kajti neumnež lahko vpraša več kakor lahko odgovori tisoč modrih Starih bajt, k šanku in plačaj vsaj tri različne pijače. Pri tem bodi previden, da se Starim bajtam ne približuješ, če nimaš v žepu svežega jurija in če opaziš, da ima Stara bajta novo srajco in spodnje hlače — kajti takrat si obojega spodnjega tekstila ni oblekel za nobeno zlenjūgo, marveč za svojo Dulčinejo Tobolškojo.

ZA STARE BAJTE: Gotovo se Vam bo zdelo čudno, da je dvorana prazna, kajti pravih brucov, šušmarskih in netestiranih ne boste videli niti z zvezdogledom, kaj šele skozi neobrisano in poribano dioptrijo. Če Vam pa vseeno kakšen bukselj po poklicu bruc vseeno racav ostopi na nogo, ste v trenutku najnesrečnejše bitje pred sončnim mrkom: kajti edini par črnih čevljev boste morali dati v

soboško čistilnico in jih dezinficirati. Če se Vas brucovsko oně slučajno potipa po obleki iz časov dobre matur, slečite rekeljc, si natakните rokavice in ga hladnokrvno obrišite.

ZA BRUCULJE: Če nimač nočoj črnih nogavic, so dobre tudi gole noge. Glavno je, da si radodorna, da ti je vseč Stara bajta, ni govora. Prav je, da si prišla na ples z brucem, saj je le ta presrečen, da ti je plačal vstopnino, zabavali te bodo tako in tako starobajtniki. Stara bajta, ki na svetlem slabo vidi, bo histerično vesel, če ga nemudoma odpelješ v bar, kjer ga bo slekla glasba z magnetofonske špage in raznežila tvoja nedolžna leta.

ZA STARE BAJTE ŽENSKEGA SPOLA: Teh Stare bajte iz Prekmurja še nis ovideli in so jim neznanе, kakor ritna stran meseca. V primeru, da je kakšna na nočojšnjem plesu, naj prvi Stari bajti, ki jo sreča predstavi svojo hčer.

*Moji plahi, ubiti koraki
so kot izpuščeni bedaki.
Moja zmečkana postava
je kot bik zaletava.*

*Vse je rdeče, ko sem pijan,
temno, temno, kadar sem sam!*

*Zato pijem in ljubim rdeče:
vino, kri in človeški odnos;
takrat je vse vsaj manj boleče
in jaz vsaj pravi mož.*

*Moji plahi, ubiti koraki
so ko premagani vojaki;
vsak bi jo rad pobrisal v svojo stran:
(tako bom koga srečal, pa ne bom
več sam.)*

RAZPIS

Občina, ki se formira, razpisuje mesto stalnega uradnika, enega odvetnika, enega novinarja in igralca.

Pogoji za mesto uradnika:

Občina zahteva, da novi uradnik ne bo nikoli mislil, za kar bo dobival redno mesečno plačo. Dovolj je, če zna na skrivaj prinesiti v pisarno malico za šefa in morebiti tudi zase, če mu bo to plača dopuščala, kar pa občina dvomi. Dovolj je, če ima o svojih predpostavljanih visoko mnenje in zelo slabo o tistem, ki bo kdaj koli prišel na njegovo mesto. Zadostuje, če zna laskati starejšim od sebe in se dreti na mlajše; da vidi v tistem, kar je belo — črno in kar je črno pomotoma belo. Nadalje: zamižati na eno oko, držati jezik za zobmi, skrivaj zidati hišo v drugi občini in ljubiti sekretarko svojega šefa.

Pogoji za mesto odvetnika:

Občina zahteva, naj bi novi odvetnik teoretično branil nedolžnega in pregačjal krivca; v praksi pa brahnil krivca in preganjal nedolžnega. Kajti nedolžnega, če je že nedolžen, tako in tako ni treba braniti, krivega, če je res kriv, pa preganja zakon brez odvetnika. Zaradi tega je najboljšje, če ne bo imel novi odvetnik nobenega posla niti s krivcem niti z nedolžnim. Občina ga potrebuje zaradi ugleda in ker okrajnemu štipendistu moramo pomagati.

Pogoji za mesto novinarja:

Občina se strinja s tem, da občinskemu novinarju ne bo treba ničesar znati, kajti novinar že a priori vse ve. Ni treba, da je mod-

rejši od tistih, ki molčijo, ker bo tako in tako govoril v njihovem imenu.

Na proslavah, večerih umetniške besede in drugih občinskih praznikih bo lahko nemoteno smrčal v prvi vrsti, kajti po končani predstavi mu bo že kdo povedal, kaj je bilo na njej pomembnega in kako naj napiše članek.

Občina se zaveda, da je novinarsko mesto zares imenitno. Občina zato upa, da bo reflektantov za to mesto več kot preveč. Pri tem opozarja, da gimnazijska in fakultetna izobrazba ni važna! Obratno: čim manjša, tem boljša. Kajti novinar se bo samo dotaknil človekovega ugleda in ta bo prenehal biti ugleden; dotaknil se bo človekovega miru in ta ne bo več miren. Novinar v občini bo spreminjal kravo v bika in bika v predsednika zadruga — pač v tisto, kar bo ob reviziji manjkalo: razen tega bo vse vprek pral brez mila, bril brez britve, resnico premazal z lažjo in laž namerno v resnico. Ob nedeljah bo lahko streljal novinarske race.

Pogoji za igralca:

Naša občina ne bo občina, če ne bo imela igralcev, vsaj enega, za eksempl. Njegova dolžnost bo samo sprejemati aplavze, slavo, paradiznike v obraz in brce v zadnjico. Spal bo po pasjih uticah in gostoval pod jablanami, kakor se to za umetnika spodobi. Saj mu bo najlepše, ko bo svojo besedo in obraz maskiral v primeru, če bo kaj neumnega zinil, da ga ljudje ne prepoznajo.

Igralec bo lahko nosil tudi bra-

do, če se ga seveda vaške koze ne bodo plašile. Mimo tega si bo lahko privoščil v občinski oštariji vsak dan dva deci, kajti umetnik, ki ne pije ni pravi umetnik. Napisal bo lahko vlogo in na odru govoril drug monolog, kajti vas še ne bo tako hitro dohitela kulture mesta.

Če se bo javil za igralca človek s takimi nagibi, ne bo dobil v naši občini službe!

Intelligenten odgovor

Rdečelasi profesor se je hotel pošaliti s študentom, ki mu je glava prezgodaj postala jalova. Ko je ta piešasti študent pristopil k izpitni mizi, ga je profesor pobalral:

»Kje pa ste hodili vi, ko je go spod Bog delil lase?«

Študent se je zazrl v profesorjeve rdeče lase in še v istem trenutku se je spomnil na odgovor:

»Stal sem v vrsti, ko nam je bog še kot otrokom delil lase. Ko sem prišel na vrsto, mu je zmanjkalo las. Na zalogi je imel le rdeče lase, teh pa nisem hotel vzeti. Rajši bom vse življenje plešast.«

Profesorjev epilog: »Zaradi inteligentnega odgovora ste naredili izpit z devetimi točkami!«

Zal je plešastih študentov mnogo, le rdečelasih profesorjev je malo.

KRIMINALKA LETA

USODNA NAPAKA

Ubijalec je izčrpal iz sebe vso energijo, jo spravil v desno stopalno in nato s podplatom »Made in Turnišče« pritisnil na gas, da je kazalec na brzinometru treščil v kikeu za lumeroff 250. »Mercedes« je z noro hitrostjo sekal ovinke. Ubijalec je vedel, da lahko prehitil inšpektorja Stiva. Če bo prišel Stive prej, ga bo okrajno sodišče elektrificiralo ali vpisalo v »splendid isolation« ali čudovita osamljenost — samico.

Zaradi tega je povozil dve kraji. Potem pa se je široko zasmejal, da je preglušil radijski glas Mary Priloch. Pred sabo, na 72. cesti (toliko globokih lukenj je ulica namreč imela) je zagledal in-

Ena istinska

Lajčija poznamo kak velkuga gavalera. Posebno rad se »sprsi«, gda prijde vkuper s studentami. Má pa edno velko falingo, ka rad pri stouli zadrejmau.

Lanik je prišeu z autojon v bejli varoš-Lublano. Kak po navadi nas je tudi zdaj bilo naidnouk par ukolik njega. Puvabu nas je v Riju bufet. Nej smo sideli pou vöre, ka je kcoj prišu ešče Števan.

Pomalik smo pilij in se hecali. Lajči je perse vmejs parkrat zadrejmau.

Da človik za lucke pejneze pije, te njemi nekak bole paše, pa tudi cajt itreje mine. Prehitro je bilou pounoči. Kelnar je že začno ramati skurunk čista prazen bufet, da smo mij ravnuk prišli v pravi švunk.

Razpuluženje je bilou na vriji, gda je stoupo k stouli ober in proso, ka naj plačamo cej. Kak da bi mali grun trešču v nas, smo gratali tuu. Tak je bilou, kak pred vijeron.

Pri srcej smo nej imeli najlepše občujtkke. Bil je viski cej in viski datum. Lajči pa je v tun usodnun mumentí palik zadrejmau.

Tou mureču tišijno je prekijnu Števanof močen, nekolko proseči glas:

»No, Lajči, ve pa zdaj dunok ne buš spau!«

Či glij ka smo bilij v trečaj, smu si kak eden dūnuli v glasen smej.

špektorjev osebnjak »Šketjul« (angleški se to piše »škatula«).

Ubijalcu se je vrnila dobra volja in pavlihovsko razpoloženje.

Zadrgrnil je hitrost, odprl vrata in zakričal na Stivov osebnjak.

— Inšpektor, blatnik vam ropoče!

Inšpektor je zamišljeno pomolil gobec v okenski okvir »šketjula« in zavpil nazaj:

— Zaderite se. Ne slišim vas, blatnik mi ropoče!

Ubijalčev nasmeh se je raztegnil, kakor pristna »Guma za žvakanje«.

Bil je prepričan, da ga Stive s svojo predpotopnostjo ne bo prehitel.

Toda inšpektor ne bi bil inšpektor, če ne bi bil dober inšpektor.

S pipo je pritisnil na gas, da je kazalec na brzinometru treščil kot

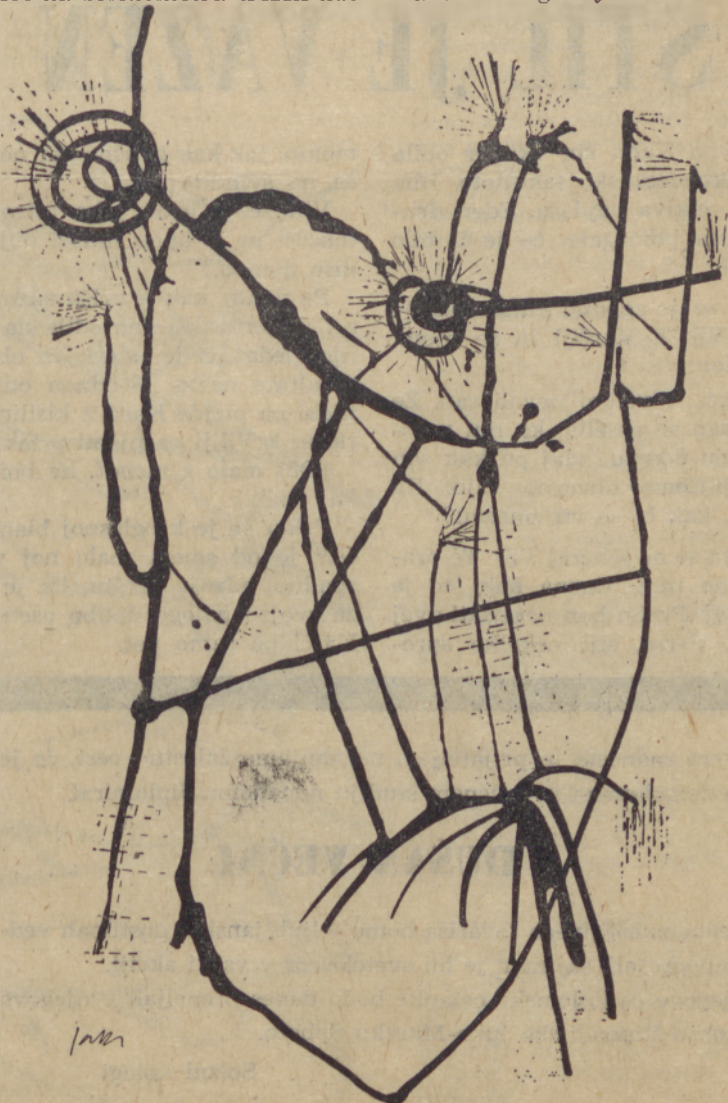
mala atomska bomba v številko 300.

Specialno policijsko vozilo se je ustavilo pred perfektno weekend vilo na Vodovodni cesti. To je bil kraj, kjer se je zločin zgodil. Ubijalec Ccarrja je ubil devet butelj in še koga ...

Inšpektor Stive je izstopil, izvlekel samokres in izginil v polmraku štirih poslikanih sten. Malo kasneje je prišel ubijalec pred revolver in na sonce.

Ko so mu natikali lisice in mu pri tem primazali par spontanih dlanščic, je besno zamomljal:

— Samo to bi rad vedel, kateri bedak si je to izmislil, da se mora ubijalec obvezno vrniti na kraj zločina. Če se ne bi držal tega blesavega predpisa, me ne bi niti sama sveta saga ujela.

Jože Horvat-Jaki — »Fenix«

Maketa prevega kulturnega doma v Pomurju. Ker je ta v Pušči, priporočamo soboškim kulturnikom, da bi v prihodnje prirejali kulturne prireditve v tem monumentalnem dosežku sodobne pomurske arhitekture.

STIL JE VAŽEN

Vili pa Karči sta vküper odila na elektrotehniško fakulteto. Bila sta si velkiva pajdaša. Eden drugemu sta pomagala, če je li bilo mogoče.

Tak se je zgodilo ednok, ka je prišu Vili k Karčiji in se njemi potoužo:

»Karči, v velkoi nevoli san. Že dugu san se veselü, ka mu v soboto šou domou, zdaj pa kak san znaš pijšemo obvezno vajo. Ka praviš, kak bi se vu zmazau?

»Nika se ne sekeraj Vili. Tě profesor ne pazi bogzna kak što je na vajaj. Probu bon napijsati dveje nalogi. Perse, stil nekelko spre-

menin, tak kak gvüšno gor ne pride na švindln.«

Vili se je gyao jako hitro potolažiti in je lipou mirne duše udišo domou.

Po tistun, kak je prišu nazaj, sta z Lajčijon sakši den odila na blanjno gledat, či je »stari« že objavo rezultate nalog. V ednon odmor-njeki pa prijde Karči s kisilin ubrazon k Viliji pa njemi pravi:

»Odi malo z menof, ka boš nekaj vidu.«

Pelau ga je k oglasnoj blanji in Vili je od smeja malo nej vkup spadno, gda je preštu, ka je »un za svojo« nalogo doubou osen pik, Karči pa samo pet.

Nekje so se vedno topoli
polni glasnih, skorčevih gnezd
in med komaj shojenim zitom
vozli zaprtosenih cest.
Nekje so strehe nad sabo
stikale pisano mrežo od lam,
da bi vanjo na večer zajele
sonce, ki cvete v poljanu.
Pa se to sonce vedno iz mreže izvije
in gre, kamor pač gre
in v pesek spomina z leti nam pisi
tisti vsakdanji: bilo je nekje.

7

Lisica in kmet

Neki kmet je ujel lisico v past.

— Kaj naj zdaj storim s teboj, hudodelka? — jo je vprašal.

Lisica je naglo pokleknila in ga začela prositi za odpušcanje.

— Oh, ali misliš, — je rekla, — da bi delala take grdobije, če bi bil kdo, ki bi mi dal drugo delo, da bi s poštenim zaslužkom vzdrževala dom in družino?

Kmet je bil predsednik kmetijske zadruge. Poskusil je lisico prevzgojiti. Zato jo je imenoval za skladišnika. In lisica je resnično držala besedo — nič več ni odnašala kokoši. Kradla je samo zaloge iz skladišča.

Vsem znancem in prijateljem naznanjamo žalostno vest, da je po dolgoletnem in mučnem študiju nenadoma diplomiral

DUŠAN VEČNI

Nenadomestljivega tovariša bomo v ljubljanskih gostilnah vedno pogrešali, saj nam je bil svetel vzor v vsaki akciji.

Njegove podiplomske ostanke bodo danes prepeljali v njegovo zadnjo štipendijsko luko-Mursko Soboto.

Solzni kolegi

Stran za naše izseljence

KRATEK SPIČ AMERIKANCA

To je že stara stvar, da smo prišli v Ameriko prvi Prekmurci, ki smo se tam srečali s Columbovim jajcem in mu dali v zameno od-ransko pšeno.

Je tudi res, da smo Prekmurci še vedno doma poleg doma tudi v Ameriki, to pa zato, ker nas je skupaj z Rusi čez 400 milijonov in je prostor med Muro in Rabo za nas premajhen.

Ker bi rad spoznal svet in do-movino, sem odšel v Ameriko in se vrnil. Razen pisanih kravat in kare, s katero se nikjer ne morem pošteno obrniti, kaj šele prevreči, sem prinesel domov svoj svetovni nazor in ugled pri bolj zaosta-lih kmetih na vasi, med tem ko se v našem mestu nekateri pélajo po moji tolšči in kubikaži.

Preden vas pozdravim na šta-ciji, kjer ste me pričakali s pa-linkof, vodkof in orjancof, mi do-pustite, da vas kar po domače pozdravim z hellou boys in ponudim našo whiskey.

Nikjer ni tako slabo, da ne bi moglo biti slabše. Zato in samo zato sem se vrnil. Caro bom čez čas prodal, si sezidal haus in pre-jemal dolarsko penzijo iz Chica-ga. Za Kennedyja vam lahko to rečem, da ga Herter ne bo tožil, čeprav je posnel na novo jazz ploščo staro Ikejevo politično vi-žo.

Vse se ponavlja...

No, boys. Jaz nisem govornik. Zato bom vsakega prvca v me-secu čakal na dolarie, vi pa go-vorite in delajte, kar vam paše.

Vesel sem, da ste v tem času ko sem bil v Ameriki, elektrifici-rali moio ižo. To bo odlično za moj televižen.

Za to je socializem vreden po-hvale.

(Odlomek iz govora ameriške-ga Prekmurca Johna Rihtnjeka ob prihodu v domači kraj. Go-vor hrani Slovenska izseljenska matica v svojem arhivu.)

ZADNJE NOVICE

Steif se je prišel opravičit v re-dakcijo. Dejal je, da ne more pri-ti na brucovanje, ker je davil stopil na maliganski zamašek in ga je vrglo.

CAROVO SPOROČILO

Curbe Vatikanske! Iz tujine se vam kisló in škodoželjno nasmi-ham in obžalujem, ker me boste pogrešali. Sicer pa bič na koncu počí. Te besede sem telefonsko sporočil iz mojega novega Opel-Rekorda.

Varno in koristno vlagajte
svoje prihranke pri

KOMUNALNI BANKI v Murški Soboti

TRGOVSKO PODJETJE

„Merkur“

v Murški Soboti

z desetimi poslovalnicami v Soboti,
špecerije,
manufakture,
galanterije,
delikatese in
drogerije

ter petimi poslovalnicami na vasi v
Predanovcih, Brezovcih, Puževcih,
Lemerju in Zenkovcih se topla pripo-
roča vsem pomurskim odjemalcem.

Trgovsko podjetje

»AVTOMATERIAL«

Maribor — Poslovalnica Murska Sobota

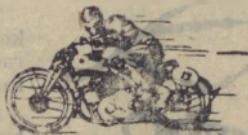

PRIJETNO BOSTE PRESENEČENI, CE KU-
PITE V POSLOVALNICI V MURSKI SOBO-
TI MOPED COLIBRI, AVTOMOBIL FIAT 600
ALI CITROEN, KER DOBITE ZANJE VSE
NADOMESTNE DELE.

Žalik Ludvik STROJNO KLJUČAVNIČARSTVO Murska Sobota

Zvezna 1 — Telefon 177

SPREJEMAMO DELA V
KOOPERACIJO IN IZ-
VRŠUJEMO VSA KOVI-
NOSTRUGARSKA IN
STROJNO-KLJUČAV-
NIČARSKA DELA.

Priporočamo se za
odkup kvalitetnih
izdelkov in sicer:
mleka v prahu,
jajc v prahu čaj-
nega masla, brez-
alkoholnih pijač.
Vse po solidnih
cenah.

TOVARNA MLEČNEGA PRAHU

MURSKA SOBOTA

Vem, še rasejo pod klopni,
stare, deviške koprive:
ko da bi bile za svoje rojstvo
same krive.

2

Se vedno samo kolenčka
z njimi šolarčki deklizam žgečkajo,
ker komaj, komaj, da kaj drugega
še znajo.

Pa včasih je tudi to zadosti,
če drugega ni :
vem, da smo v moji mladosti
fantje sami koprive bili.

Zrno do zrna pogača, kamen do kamna palača!

Kmetje!

Delavci!

Uslužbenci!

Vlagajte svoje prihranke pri Zadrugi Murski Soboti ali pa pri hranilni-družni hranilnici in posojilnici v ci najbližje kmetijske zadruge, ker s tem koristite razvoju našega kmetijstva!

Starši!

Vzemite pri zadrugi hranilnicah za svoje malčke hranilnike, da se bodo že v mladosti naučili varčevati!

Dijaki in učenci!

Zbirajte prihranke za knjige, izlete in jih nalagajte na mladinske hranilne knjižice zadrugi hranilnic!

ZADRUŽNA HRANILNICA IN POSOJILNICA zn.j. Murska Sobot

Hranilnice in posojilnice kmetijskih zadrug okraja Murska Sobot

Eksplatacija nafte in zemeljskega plina — V naša gospodinjstva — butan za gretje prostorov in kuhanje

Proizvodnja
nafte
Lendava

TOVARNA MESNIH IZDELKOV

„Pomurka“

MURSKA SOBOTA

se priporoča cenjenim potrošnikom s kakovostnimi mesnimi izdelki in svežim mesom v svojih mesnicah.

»MURA« srajce in perilo — pojem kakovosti in sodobnosti

Se priporoča

»MURA«

Tovarna perila in pletenin
MURSKA SOBOTA

Naš specialni dopisnik za »Bruca« je hotel na tej strani napisati reportažo z naslovom

KAKO SEM VIDEL IN ZAVZEL TRISUL

Članek je bil tako dober, da so ga cenzurirali in ga iz navdušenja nad njim pozabili pravočasno vrniti redakciji. Zato objavljamo samo fotografski material, ki je zgovornejši od vsake besede. Kako dober je moral biti članek, če je že fotografija odlična.

BRUCOVSKA PESEM OB
POGLEDU NA B. B.

Pridi, pridi,
skleni se z menoj,
naj bo skoraj srce moje
dom prijeten Tvoji!

